

Amit az olvasók mondanak
KAREN KINGSBURY
könyveiről...

„Mindenkinek lehetőséget kellene adni arra, hogy elolvassa vagy meghallgassa Karen Kingsbury valamelyik könyvét. Bele kellene foglalni ezt az Alaptörvénybe!”
Rachel S.

„Karen Kingsbury könyveit áthatja a rendíthetetlen, figyelemre méltó, csodálatos igazság, hogy Isten kegyelme felülmúlja a mi szenvedésünket. Ms. Kingsbury írásaira nincsenek szavak!”
Wendie K.

„Kölcsonadtam ezeket a könyveket az édesanyámnak, és keresztény lett! Köszönöm, hogy gazdagabbá teszi életünket a földön, és a Mennyben is!”
Jennifer E.

„Elovestam a legelső könyvet, és nem tudtam megállni... még tizenhármat elolvastam egyetlen nyáron!”
Jamie B.

„Soha nem olvastam még ennyire felemelő és szórakoztató könyveket. Minden egyes újabb kötetnél megdöbbenek, mert mindig jobb az előzőnél is!”
Bonnie S.

„A férjem is rákattant a könyveire. Nálunk családi ügy lett belőle! Alig várjuk a következőt!”
Angie

„A szavak, amelyeket Isten a történeteiben ad, olyan nagy erővel hatnak az érzelmeimre! Eddig egyetlen író sem volt képes erre!”
Diane

„Minden alkalommal, amikor az iskolánk megveszi a legújabb könyvét, mindenki örülden igyekszik, hogy elsőként olvashassa el!” **Roxanne**
Nemrég JÓ keresztény szerzőket kerestem, és Karen Kingsburyvel meg-
ütöttem a főnyereményt!” **Linda**

„Amikor Karen Kingsbury életet átformáló regényeknek nevezi írásait, csupán a leplezetlen valóságról beszél. Csak ámulok, mennyi változás történt az életemben, pedig még csak néhányat olvastam el a könyvei kö-
zül!” **Robert M.**

„Be kell ismernem, azt kívánom, bárcsak sokkal lassabban olvasnék...
vagy Ön írna sokkal gyorsabban! Akárhogy is, nem győzők betelni Karen
Kingsbury könyveivel!” **Jillian B.**

„Egyszer egy reptéren valaki 50 dollárt ajánlott nekem a Megváltás sorozat
negyedik kötetéért. A hölgy férje nem értette, miért nem akarom eladni
a könyvet. Nagyon sok barátnőmmel megosztottam Karen könyveit, és
sokan közülük arra jutottak, hogy a modern keresztény irodalom a leg-
jobb dolog a Biblia után. Nagyon köszönjük, Karen! Igazán Istentől való,
ahogyan ír!” **Sue Ellen H.**

„Karen Kingsbury könyvei miatt egészen máshogy látom a dolgokat, mint
azelőtt. Időnként kényszerítenem kell magam arra, hogy letegyem a köny-
vét, és levegőt vegyek!” **Tabitha H.**

„Karen, hogy látott bele a fejembe és a szívembe, hogy így formálta meg a
szereplőket? A Baxter család olyan sok tagjával tudok azonosulni a Meg-
váltás sorozat minden egyes kötetében! Annyit sírtam a könyvei olvasása
során, hogy a zsebkendőgyárak jól jártak velem. Így aztán mindketten
elősegítjük a gazdaság fellendülését.” **Maxine B.**

„Azt mondtam a férjemnek, hogy legszívesebben összecsomagolnék, és
vele meg a három gyermekünkkel együtt Indianába költöznék, hogy mi is
Baxterek legyünk... A történetei megérintették a szívemet!” **Christy P.**

Karen NEW YORK TIMES BESTSELLER SZERŐ KINGSBURY

NAPNYUGTA

*A család szeretetének ereje
és a megváltás
gyógyító csodája*

A BAXTER CSALÁD TÖRTÉNETE ~ NAPKELTE-SOROZAT, 4. KÖTET

A magyar fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

Karen Kingsbury: *Sunset*

ISBN-13: 978-0-8423-8758-3

Baxter Family Drama is a trademark of Tyndale House Publishers, Inc.

Copyright © 2008 by Karen Kingsbury. All rights reserved.

Logo illustration copyright © 2003 by David Henderson. All rights reserved.

Author photograph © 2004 by Shippert Photography. All rights reserved.

Hungarian edition © Immanuel Alapítvány 2018

Magyarországon kiadja:

az Immanuel Alapítvány Kiadója: az Immanuel S^zószóró

9700 Szombathely, Pf.: 320

Tel.: +36 1 267 1551

www.immanuel.hu

immanuel@immanuel.hu

Felelős kiadó: Géczy Károly

Fordító: Kriszt Éva

Műszaki szerkesztő: Horváth Gábor

A fordítás és a kiadás a kiadó engedélyével történt.

Minden jog fenntartva.

A könyv bármely részének felhasználásához vagy sokszorosításához a kiadó előzetes, írott engedélye szükséges, kivéve rövid idézeteket.

ISBN 978-615-81045-5-5

Nyomdai munkák: Central Dabasi Nyomda Zrt.

Felelős vezető: Balizs Attila vezérigazgató

Donaldnak, aki a szívem hercege

Létezik, hogy már a huszadik házassági évfordulónkat ünnepeljük? Még mindig olyanak látlak, amilyen akkor voltál, azon a napsütéses júliusi délelőttön, barátaink és családunk körében – szerelmes tekintettel, reménykedő mosollyal.

Ezt a két évtizedet olyan hit jellemezte részedről, amelyre én magamtól nem találhattam volna rá. Házasságunk legelső heteitől kezdve hittél abban, hogy Isten megteheti a lehetetlent, és most... hát, itt vagyunk! Tényleg történtek lehetetlen dolgok, és én mindennap hálát adok Istennek, mert ezek közé tartozik az is, hogy elhozta az én hercegemet. Villámgyorsan elrepültek az évek – jött három gyermekünk születése, a költözés Kaliforniából Arizonába, majd Washingtonba, aztán három fiunk örökbefogadása Haitiről, és az út, melynek végén legidősebb gyermekünk most befejezte a középiskolát. Időnként hallunk egy-egy dalt az élet sebes voltáról, és könnyes szemmel nézünk egymásra. Igen, az élet valóban pára, amely hamar elszáll. Nagyon hamar. Ma azonban még itt van; gyermekeink hangja még megtölti otthonunkat, úgyhogy ragadjuk meg minden percét! Így, amikor majd elérkezik életünk napnyugtája, millió órányi emléket válogathatunk szét, és millió okunk lesz újra mosolyogni. Szeretlek, Donald!... Te vagy a legjobb barátom; az, akire támaszkodhatom, akinek rendületlen hite képezi otthonunk kőszikla-alapját. Tegnap még az a huszonéves lány voltam, akinek a szíve tele volt álmokkal, és Isten pontosan tudta, melyik férfinak kell megfognia a kezemet, hogy ezek felé vezessen engem. Köszönöm, hogy soha nem inogtál meg! Szeretlek mindig, örökké!

Kelsey-nek, aki az én drága nagylányom

Már tizenkilenc éves ifjú hölgy vagy, és a szívem repes az örömtől, amikor látom, hogy mi lett belőled. Azért könyörögtünk, hogy kamaszkorod éveit alatt hű maradhass ahhoz, aki vagy; a hitedhez Urukban és Megváltónkban, és az ígérethez, hogy tisztán megőrzöd magad Istennek és annak a fiatalembernek, akit Isten neked szán. Most, amikor átléped a felnőttkor küszöbét, ünnepeljük azt, hogy Isten megválaszolta imáinkat; megmaradtál annak a páratlan lánynak, aki voltál. Akár a tánc, az éneklés vagy a színészet időszakát hozza el Isten neked; akár helyi színpadra állít, akár egy távolira, tudom, hogy a következő évek során is fényesen fogsz ragyogni Őerte. És tudom, hogy egy napon az otthonunk fénye egy kicsit megkopik, mert te már nem élsz velünk. Hálás vagyok, hogy most még nem siettel el innen! Így is ritkábban vannak olyan napok, amikor te és Tyler énekszóval töltitek meg a házat! De akárhova vezet is Isten, tudd, hogy az otthon

egy darabját magaddal viszed, és mi szurkolunk neked, és hisszük, hogy mindig is ilyen ragyogó fény maradsz Krisztus számára! Szeretlek, édesem! Nem is lehetnék ennél büszkébb rád!

Tylernek, aki az én maradandó énekem

Micsoda átmenet volt ez a számodra, drága legidősebb fiam! Nemrég még csillogó szemű felső tagozatos voltál, ma pedig már elszánt fiatalember vagy, aki az apját is lekörözte magasságban! Isten megadta, hogy több darabban is tiéd legyen a főszerep, és minden egyes alkalommal azt láttam, hogy nemcsak színészi és énekesi képességeidben fejlődöttél, hanem a hitedben is növekedtél. Ma rád nézek, és látom, hogy kedves és szeretetteljes, hűséges és igaz férfivá serdültsz, aki ugyanakkor sziklaszilárdan áll meggyőződéseiben és céltudatosságában – valahogy úgy, mint az édesapád. Tizenhat éves vagy, és látom, hogy megfigyeled a lányokat; megvizsgálod a jellemvonásaikat és igyekszel megérteni, hogyan gondolkodnak és viselkednek a nők. Ez a kurzus egy életen át tart, édesem, de nagyon örülök, hogy tudsz erről beszélgetni velem. „Ebben a lányban nem vagyok annyira biztos” – mondod nekem időnként. – „Nem hisz úgy, mint én.” Én elmosolyodok, és megint csak az édesapádat látom meg benned. Isten tudja ezeket, Ty... Maradj közel Hozzá, és Ő majd elvezet a megfelelő lányhoz, amikor eljön az ideje. Addig pedig ragyogj tovább az Ő számára! Akárhogyan bontakoznak is ki az álmaid, én az első sorból fogom nézni! Ragaszkodj Jézushoz, Ty! Szeretlek!

Seannak, aki az én boldog napsugaram

Még csak tegnap volt, hogy hibátlanra sikerült a természettudomány-dolgozatod, és összemosolyogtunk. Az összes gyerekünk közül a te ötéseid jelentenek a legtöbbet, mert neked kell a legkeményebben megdolgoznod értük. De megmondom, miért vagyunk nagyon hálásak mindkettlen édesapáddal: minden félévben egyre szorgalmasabban dolgozol. Sikereket akarsz elérni, mert most már elhiszed, amit mindig is mondtunk neked: akinek sok adatott, attól sokat kérnek számon. Sean, nekünk nagyon sok adatott. Tudom, hogy Istennek nagyszerű terve van veled, és ebbe beletartozik még sok-sok évi tanulás. Nagyon okos és tehetséges tizenéves vagy, és megmelengeti a szívemet, hogy most már a tanteremben is ugyanolyan odaadást tanúsítasz, mint a foci- vagy a kosárlabdapályán. Akárhova vezet is Isten az elkövetkező évek során, mi az oldalvonalról szurkolunk neked, Sean! Az a szívem vágya, hogy Isten használja nagy örömdöt és pozitív lelkiütedet arra, hogy mindig változást tudj munkálni

a körülötted levők életében! Drága ajándék vagy, fiam! Ne hervadjon le arcodról a mosoly, és törekedj továbbra is elérni mindazt, amit Isten neked szán! Tedd jó magásra a lécet – és ne csak atlétikából! Szeretlek, édesem!

Joshnak, aki az én légyszívű maximalistám

Egyszer-egyszer, amikor nekilátsz meghódítani a sport világot, feljön bennem az imádság, hogy soha ne veszítsd el azt a kedvességet, ami kisgyermekként jellemző volt rád. Aztán történik valami olyan, mint a múltkor is. Kelsey és Tyler egyik előadásán vettünk részt, és eljött a tombolasorsolás ideje. Bemondták a számot, és a nyertes szelvényt a te kezében volt. Ám ahelyett, hogy előre szaladtál volna a nyereményért, észrevétlenül barátaink kislánya, Brooke kezébe csúsztattad a szelvényt. Ő futólag rád mosolygott, aztán felszaladt a színpadra, és izgatottan lengette kezében a jegyet, hogy átvegye a jutalomkosarat. És ami a legszebb az egészben – te el sem mondtad volna nekünk. Ha Brooke édesanyja nem említi meg, mi nem is tudtunk volna róla. Ezért aztán mindig mosolygok, amikor egyik versenyt vagy meccset nyered a másik után, mert tudom, hogy nemcsak ugyanaz a kedves fiú maradtál, hanem a kedvesség mellett az alázatot is elsajátítottad. Micsoda kiváltság, hogy a fiunknak nevezhetünk téged, Josh!
Mindig szeretni foglak!

EJ-nek, aki az én kiválasztottam

Milyen csodás volt ez az elmúlt időszak veled, EJ! Mintha végre igazán a helyedre kerültél volna; viccekkel és mókás dalokkal szórakoztatsz bennünket, és őszintén beszélsz álmaidról és gondolataidról. Mindig is kincsnek tartottuk kedves természetedet és a családunk iránti mélységes hűségedet, de ahogy most rád nézünk, édesapád és én is izgatott örömmel lessük, milyen irányt vesz az életed. Valamelyik este volt egy családi megbeszélésünk. Ti, gyerekek néha szoktatok incselkedni velünk ezekkel kapcsolatban. A megbeszélésen emlékeztettünk benneteket arra, hogy akik minden este ott ülnek veletek a vacsoraasztal körül, azok lesznek mindig a legjobb barátaitok – a testvéreitek. Te csodás testvér vagy, EJ! Mindennap, minden időszakban nyújtasz száz százalékot, rendben? Mert Istennek nagy terve van veled, és mi szeretnénk elsőként gratulálni neked, amikor felfedezed, hogy mi ez a terv. Köszönjük, hogy ilyen adakozó szíved van, EJ!
Nagyon szeretlek!

Austinnak, aki az én csoda-fiam

Tegnap tettél valamit, ami megint arra emlékeztetett, milyen különleges szíved van. Beléptél az ajtón, fűlig ért a szád, a kezedet a hátad mögé dugtad. Odajöttél hozzám, és csillogó szemmel elővetted a pitypang-csokrot. „Nézd, Anya, neked szedtem!” Hamisítatlan öröm sugárzott a tekintetedből; gyönyörűnek láttad az ajándékot. És az is volt! Az egyik pitypangnak a szárával körülkötötted a többit, hogy a kis sárga virágfejek együtt maradjanak. Én az orromhoz emeltem a csokrot, mélyen beszippantottam az illatát, aztán szorosan átöleltelek, és azt mondtam: „Ez a legesleggyönyörűbb csokor!” Te elmosolyodtál, és nagy elégedettség töltött el, hogy ilyen jó munkát végeztél, és ekkora örömet szereztél nekem. Utána mindjárt kiszaladtál a konyhába megírni a házi feladatot és meguzsonnázni. Én lenéztem a pitypangcsokorra a kezemben, és pislognom kellett, hogy visszatartsam a könnyeimet. Aztán letettem a csokrot a billentyűzet mellé, elővettem a telefonomat, és mielőtt egy kicsit is elhervadhatott volna, lefényképeztem. És a szívem mélyén abban reménykedtem, hogy soha senki nem fogja elmondani neked, hogy a pitypang igazából gaz. Köszönöm nagy szeretetedet, Austin... Olyan különleges vagy nekünk! Tudom, hogy tizenegy évvel ezelőtt, amikor mindössze háromhetesen életmentő szívműtétet hajtottak végre rajtad, Isten nem véletlenül tartotta meg az életedet. Maradj továbbra is Isten erős katonája, kislegény! Mindig szeretni foglak!

*És a Mindenható Istennek, az élet szerzőjének,
aki – egy időre – megajándékozott velük.*

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Alig tudom elhinni, hogy egy tizennégy kötetből álló út végére értem a Baxter család és a Tyndale House kiadó társaságában. Csak azt mondhatom, hogy mélységes tisztelet van bennem a csodásan tehetséges és szeretetteljes emberek iránt, akikkel a Tyndale-nél együtt dolgozhattam, és hogy mind a barátaim maradtok! Köszönöm ezt az elképesztő élményt Baxterékkel! Meggyőződésem, hogy a Baxter család valamilyen módon ott marad a szívünkben és az elménkben, és lesznek még róluk történetek a jövőben.

Köszönet fantasztikus ügynökömnek, Rick Christiannek, aki az Alive Communications elnöke. Rick, te mindig csak a legjobbat hitted velem kapcsolatban. Amikor a lehető legmagasabb célok kerülnek szóba, te mindig elérhetőnek, kivitelezhetőnek tartod őket. Remekül igazgatsz a karrieremet, és hálát adok érted Istennek. De akármennyit teszel is írói szolgálatomért, a legtöbbször az imáidat értékelem. Az, hogy csodálatos feleségeddel, Debbie-vel együtt imádkozol értem és a családomért, azzal a bizonyossággal tölt el minden reggel, hogy Isten továbbra is életet lehel a szívemben lakozó történetekbe. Köszönöm, hogy a barátom vagy, egyben istenfélő példakép, és sokkal több, mint egy zseniális ügynök!

Külön köszönet férjemnek, aki elvisel akkor is, amikor határidős munkám van, és zokszó nélkül elmegy a Taco Bellbe egy-egy baseball meccs után, ha nekem egész nap szerkesztenem kellett. Ez a vad utazás nélküled nem lenne lehetséges, Donald! A te szerelmed készítette arra, hogy tovább írjak, és a te imáid miatt hiszem, hogy Istennek terve van ezzel az írói szolgálattal. Köszönöm azt is, hogy segítesz a vendégkönyvi bejegyzéseknél a honlapomon! Minden este alig várom,

hogy átolvasd ezeket, és elmeséld nekem, nyilvánossá tedd a közönség számára, és imádkozz az imakérésekért. Köszönöm, édesem, és köszönöm a gyermekeimnek is, akik összefognak, jeges zöld teát hoznak nekem, és megértik, ha néha zűrös a napirendem! Örülök, hogy tudjátok: akkor is ti vagytok az elsők, minden határidőnél fontosabbak!

Köszönet édesanyámnak, Anne Kingsburynek és testvéreimnek, Triciának, Sue-nak és Lynne-nek! Anya, fantasztikus munkát végzel az asszisztensként – éjt nappallá téve szortírozod az olvasóimtól érkező leveleket. Nem is sejtjed, mennyire hálás vagyok érted!

Tricia, nálad jobb személyi asszisztensben nem is reménykedhetnék! Nagyra értékelem hűségedet és őszinteségedet; azt, ahogyan minden döntésbe és izgalmas weboldal-változásba bevonsz. A honlapom egészen más lett, amióta te felbukkantál, és az olvasók is sokkal többet kapnak az életet változtató regények szolgálatán keresztül. Szeretném, ha tudnád, hogy mindig kérem Isten áldását rád, amiért elkötelezted magad, hogy az írásom időszakában ennyire a segítségemre leszel. Ráadásul még jól mulatunk közben, nem? Isten mindent a javunkra munkál!

Sue, azt hiszem, neked lelkigondozónak kellett volna menned! Tőlem távoli otthonodban naponként egy halom olvasói levelet kapsz, és szorgalmasan megválaszolod ezeket Istennek és az Ő Igéjének bölcsességével. Amikor az olvasók „Karen testvére, Susan” nevében kapnak választ, remélem, tudják, milyen gonddal imádkoztál értük és a nekik megfogalmazott válaszáért is! Köszönöm, hogy valóban nagy szeretettel teszed, amit teszel, Sue! Ajándékos van az emberekkel való foglalkozáshoz, és nagy áldás nekem, hogy mellettem vagy!

Köszönet a barátaimnak és családtagjaimnak; mindazoknak, akik mellénk álltak az elmúlt évben, édesapám elvesztésének idején. A tőletek kapott szeretet érezhető vigasztalást jelentett, átsegített bennünket, és éreztette velünk, milyen áldottak vagyunk, hogy ti vagytok nekünk!

A legnagyobb köszönet Istent illeti. Tiéd az ajándék! Azt kérem Tőled, hogy a Te dicsőségedre használhassam még éveket!

Külön köszönet illeti Julie Nordlundot, aki a Life Keresztény Iskola Regényben megörökítve árverését megnyerte. Julie úgy döntött, hogy lánya, a tizennégy éves Sarah Nordlund nevét szeretné megörökíteni. Sarah-nak 1-es típusú cukorbetegsége van, de szeretne ugyanolyan lenni, mint az összes többi barátja. Százötvenöt centi magas, sötétszőke haja van, és ő az idősebb két lánygyermek közül. Szeret hódéskázni, vízisízni, műkorcsolyázni és tábori tanácsadóként dolgozni. Kedvenc étele a pizza.

Sarah a *Napnyugta* című könyvben egy fiatal tinilány alakjában jelenik meg, aki olyan csoportot keres, ahova beilleszkedhetne. Sarah nagy hatást gyakorol Katy Hart Matthewsra; Isten felhasználja őt Katy döntésének és életcéljának megerősítésére.

Julie, bízom benne, hogy Sarah értékelni fogja az ajándékodat, hogy belekerülhetett a *Napnyugta* című regényembe, és hogy egy kicsit mindig őt is fogod látni, amikor a nevével találkozol ennek a regénynek a lapjain.

Köszönet John és Marilyn Smitsnek, akik a Central Wisconsin Keresztény Iskola őszi árverésén nyertek. Smitsék úgy döntöttek, Marilyn kilencvenhat évesen elhunyt édesapja, Andrew Westra emlékéért szeretnék regényben megörökíteni.

Andrew magas, jóképű gazdálkodó volt, aki hetvenhat évig élt házasságban gyerekkori szerelmével, Effie-vel. Felesége négy hónappal előzte meg őt a halálban. Andrew negyven éven át dolgozott ugyan-

azon a tanyán, és a gazdálkodó élet szeretetét több unokájának is továbbadta. Jól ismerte a Bibliát, és megosztotta Isten szeretetét azokkal, akiket felesége társaságában meglátogatott – a közösség beteg, magányos, idős és szenvedő tagjaival.

Andrew nagyon szerette a zenét; az unokái emlékeznek rá, hogy Andrew és Effie autós utazásaik alkalmával sokszor együtt énekeltek. FÜRGE, egészséges emberek voltak; egész végig aktívan részt vettek családjuk életében. Andrew nagyon családszerető volt; a legjobb nyaralásnak azt tartotta, ha meglátogathatta hűgát, Harrietet, vagy időt tölthetett saját hat gyermekükkel, huszonegy unokájukkal, ötvennégy dédunokájukkal és egy ükunokájukkal.

Effie élete vége felé Andrew megkérdezte szerelmét, hogy nem fél-e a haláltól. Effie megfogta a kezét, és azt mondta: „Nem, Papa!” – majd reszkető hangon mindketten rázendítettek a „Minden szerinted legyen, Uram!” kezdetű énekre.

Úgy döntöttem, hogy Andrew Westra Landon Blake nagyapja legyen a könyvben – az a férfi, aki segített Landon jellemének formálódásában, és aki olyan örökséget hagyott hátra, amely örökre nyomot hagyott Landon életén.

John és Marilyn, bízom benne, hogy Andrew életének méltó emléket állít ez az ajándék, és hogy a *Napnyugta* lapjain mindig egy kicsit őt fogjátok látni, amikor találkoztok a nevével.

Végül külön köszönet Joan Polsonnak, aki az Agape Terhességi Központ Regényben megörökítve árverését nyerte meg. Joan hatvankilenc évesen elhunyt édesanyjának, June Johnsonnak az emlékéért szeretne volna megörökíteni. 1989 júniusban bekövetkezett halála előtt June vonzó, ősz hajú, kék szemű nő volt. Energikus, családszerető asszonyként ismerték. Két gyermeke és hat lányunokája született; mindegyikükhöz nagyon közel állt. June régen tanítónő volt, leginkább a család nyaralójában szerette tölteni idejét az LBJ tó partján, a texasi Austin közelében. De nagyon szeretett énekelni a gyülekezetben, és mesélni a gyerekkoráról: egy lelkipásztor lányaként nőtt fel.

June a *Napnyugta*ban a KGYSZK új zongoristája, aki azért jelent-

kezik önkéntes segítőknek a színjátszó körbe, mert annyira szereti az unokáit – June is biztosan megtett volna valami hasonlót.

Joan, bízom benne, hogy édesanyádnak méltó emléket állít ez az ajándék, és hogy egy kicsit mindig őt is fogod látni, amikor találkozol a nevével a *Napnyugta* lapjain.

Azok kedvéért, akik esetleg nem ismerik a „Regényben megörökítve” árveréseit: így vonom be olvasóimat a történeteimbe, miközben pénzt gyűjtök jótékony célokra. A mai napig több mint 100.000 dollárt sikerült összegyűjteni ilyen jótékonyági árveréseken.

ELSŐ FEJEZET

JOHN MINDEN ÍZÉBEN RETTEGVE várta ezt a napot, de amikor kopogtattak, elérkezett az idő. Január utolsó keddje volt – már régen elmúlt karácsony, éppen ideje volt megtennie ezt a lépést. Hónapokkal ezelőtt meghozta a döntést, és most véghez kell vinnie.

– Jövök! – A konyhából kiment a bejárati ajtóhoz, és kinyitotta.

– John! – köszöntötte biccentve Verne Pick, John egyik barátja a gyülekezetből, akinek a gyerekei a színjátszó körbe jártak, és akit az egyik legjobb, legalaposabb ingatlanügynöknek tartottak Bloomingtonban. Arc kifejezésén látszott, hogy tudja: kemény nap lesz a mai. – Készen állsz?

John nagy levegőt vett.

– Igen! – mondta. Szélesre tárta a nehéz faajtót és behívta a férfit. – Üljünk a konyhaasztalhoz!

John már korábban lefőzött egy kanna kávé. Töltött mindkettőjüknek. Néhány percig csevegtek, aztán Verne elővett egy mappát az aktatáskájából.

– Van egy szabvány kérdőívünk, először azt kellene letudnunk.

John pislogott. Feljött benne egy emlék. Amikor Elizabeth meghalt, a temetés szervezése alatt végig mintha köd telepedett volna rá. Egy részlet viszont megmaradt benne: a fiatal nő, aki lebonyolította a dolgot, minden kérdést óvatoskodva tett fel, mintha mentegetőzne a folyamat minden egyes részlete miatt. Pontosan így viselkedett most Verne is. Felvont szemöldökkel várta a választ Johntól a kérdőívvel kapcsolatban.

– Jó! – bólintott John, és a két legközelebbi szék felé intett. – Tudjuk le a kérdéseket!

– Rendben. – Verne kinyitotta a mappát, és elővette a legfelső iratot. Nagy levegőt vett, és folytatta. – Azt hiszem, legjobb lesz, ha a tűzzel kezdjük, úgymint mindenképpen előkerül.

– Várj egy percet! – szólt John. Átment a szomszéd szobába, és elvett egy mappát az íróasztalról. Odahozta és letette a konyhaasztalra a barátja elé. – A garázst teljesen rendbe hozattam, itt van minden papír a felújítási munkálatokról.

– Az jó! – Verne felszegte az állát, és beleszipantott a levegőbe. – Füstszag sincs már?

– Nincs, egyáltalán.

– Jó kis ház ez! – mondta Verne óvatos mosollyal. – Szerintem nyárig biztosan sikerül eladni.

– Igen. – John mellkasát keserédes büszkeség feszítette. – Remek ház. Jól tartotta magát az évek során, és ezen a tűz sem kisebbít.

Verne a papírok fölé hajolt.

– Amit lehetett, már kitöltöttem. Vegyük először végig az alapadatokat! – Felnézett, a tollat a legfelső lap fölött tartotta a levegőben. – Hálószobák száma?

John maga elé képzelte, hogy nézett ki a ház húsz évvel ezelőtt. Ő és Elizabeth laktak az egyik nagy szobában a felső szinten, a ház egyik végében. Brooke és Kari egymással szemben, a folyosó déli végén. Luke a mellettük levő szobában balról, Ashley és Erin pedig egy szobán osztoztak az északi végén. Elhessegette az emléket.

– Öt. – Kortyolt egyet a kávéból. – Öt hálószoba van.

Folytatták; minden egyes kérdés újabb emlékeket kavart fel, és újabb okokat, amelyek kétségeket ébresztettek benne, hogy tényleg el tudja adni a házat.

Amikor a kérdésekkel végeztek, Verne nagy levegőt vett, és az ajkába harapott.

– Akkor most vezess körbe! Meg kell mérnem minden helyiséget, szükség van a hivatalos alapterületre.

– Vezesselek körbe? – John a tűzhely felé pillantott. Szinte most is látta, hogy Elizabeth ott áll a teáskanna mellett. *„John majd körbevezet”* – mondta a felesége mindig, ha vendégük jött. – *„Annyira büszke erre a helyre; szívesen átengedem neki ezt a feladatot.”*

– Hogyne! – mondta, és rámosolygott a barátjára. – Kezdjük a nappalival!

Egyik helyiségről a másikra haladtak. Verne mindenütt elővette mérőszalagját, megmérte a falak hosszát, a számokat pedig felírta a mappájába.

John némán kísérté. Nem azt figyelte, hogy barátja méricskéli a házat, amelyet úgy szeret. Azt látta, ahogyan Elizabeth ringatja a kicsinyeket; Ashley éppen járni tanul; Brooke behoz egy törött szárnyú kismadarat; Kari pedig sikít, mert azt hiszi, meg fogja csípni a madár. Hallotta a zongoraszót, amely óráról órára megtöltötte a házukat nem teljesen hibátlan darabokkal azokban az években, amikor a gyerekei zeneleckéket vettek, és látta, ahogy az unokái évről-évre a karácsonyfa köré gyűlnek.

Ákárhány négyzetméter is az alapterülete, semmiképpen nem lehet ebben mérni azt, amit ezek a falak végignéztek, sem az emlékeket, amelyek itt laktak.

Amikor az utolsó helyiséggel is végeztek, Verne összecsukta a mappát.

– Hát, nagyjából ennyi. Még egy dologra van szükség, aztán visszamegyek az irodába, és meg is írom a hirdetést. – Az ajtó felé indult. – Kimegyek a kocsihoz.

John kikísérté a barátját az előszobáig, és amikor egyedül maradt, nekidőlt a legközelebbi falnak. Egy szívdobbanás erejéig úgy érezte,

mintha már nem is ebben a testben lenne. Mit művel? Eladja a házát valami idegennek? Hát valamelyik gyermeke nem szeretné megtartani? Elvégre hatan is itt élnek a közelben. Egyiküknek kapva kellett volna kapnia az alkalmon, hogy itt nevelhesse fel a gyerekeit. De John már végigkérdezte őket.

Brooke és Peter szerették a házukat, mert Hayley könnyen közlekedett benne, és kényelmes is volt.

– Bennünket ide kötnek a saját emlékeink, Apa! – mondta neki Brooke. – A Baxter-ház túl nagy lenne nekünk.

Kari is ugyanígy érzett a saját emlékeivel kapcsolatban. Gerenda-házukat maga Ryan tervezte, és mind a ketten nagyon szerették rusztikus hangulatát.

Ashley-ben először még reménykedett. Ő többször is mondta az apjának, milyen szívesen nevelné itt fel a fiúkat, ahol ő maga is felnőtt. De mostanában nem fest eleget ahhoz, hogy rendszeres jövedelme legyen, a kölcsön törlesztőrésze pedig túl sok lenne Landon fizetéséhez mérten, főleg most, hogy a fiúk egyre nagyobbak.

Johnnak egyszer még az is megfordult a fejében, hogy felhívja Dayne-t, hiszen neki semmit nem jelentett volna kölcsönadni a szükséges összeget Ashley-éknek – akár még alacsonyabb kamattal vagy hosszabb futamidőre is.

Ashley viszont könyörgött neki, hogy ezt ne tegye.

– Nem akarom, hogy Dayne azt gondolja, ki akarjuk használni őt!

John vitába szállt volna vele, de igazából nem lett volna értelme. Ashley-nek igaza van; csakugyan kínos lenne.

Ami pedig a többieket illeti: Luke-éknak Indianapolis közelében kellett maradniuk Luke munkája miatt, és kettejük kapcsolata még mindig elég ingatag lábakon állt. Találtak egy gyülekezetet a közelükben, és John biztatta őket, hogy járjanak lelkipogozásra. Biztos, hogy nem akarnak újra költözködni.

Utoljára maradt Erin és Sam. Először, amikor Erin bejelentette, hogy hazaköltöznék Indiánába, John azt hitte, megjött a válasz az imájára, így a családban maradhat a ház. Sam viszont rengeteget dolgozott,

Erint pedig nagyon lekötötték a gyerekek. Egy ilyen nagy telekkel anynyi munka lett volna, hogy azt nem voltak hajlandók felvállalni, még a nosztalgia kedvéért sem. Ők is kiestek.

John bement az utcai szobába, és kinézett az ablakon. Láta, hogy Verne kivesz egy nagy, fából eszkábált ELADÓ táblát az autója csomagteréből. A John lelkében dúló szomorúság és bosszúság megkettőződött. Nézte, ahogy Verne elhelyezi a táblát az út szélén. A Baxter-ház... eladó! John a fogát csikorgatta és elfordult. Itt akarta leélni élete hátralevő részét. Lehet, hogy mégis rosszul döntött. Talán az egész egy nagy tévedés. Újra kinézett az ablakon és összehúzta a szemöldökét.

Nem, nem döntött rosszul. Élete alkonyát Elizabethtel együtt töltötte volna itt, és mivel ő már nincs, a ház is mehet. Mennie kell. Ő és Elaine Denning házasságot terveznek, és egy új helyen kell elkezdeniük közös életüket...

A kalapácsütés visszhangzott a lelke mélyén. Alig volt hallható, de John nagyon jól tudta, mit jelent. Néhány lépéssel közelebb ment az ablakhoz. Nézte, ahogy Verne újra meg újra ráüt a cövekre.

Miért, Istenem? Nem lehetne valahogy megmenteni ezt a helyet?

Válaszul nem hallott mást, csak egy újabb koppanást, egy újabb kalapácsütést.

John felszisszent, miközben Verne egy utolsó ütéssel befejezte a munkát. A Baxter-házban töltött éveinek vége szakad. Eljött az ideje, hogy továbblépjen, és Isten segítségével meg is fogja tenni. Megmarkolta az ablakpárkányt, és tüdejét megtöltötte otthona ismerős illatával. Igen, túl fogja élni a ház elengedését, mert nincs más választása.

Még akkor sem, ha majdnem belehal a búcsúzásba.

Ashley Baxter Blake kinyitotta a fürdőszobaablakot, nekitámaszkodott a mosdónak, és a tükörbe bámult. Keze remegett, szíve hevesen vert. A mosdópulton álló órára pillantott: 9:31. *Na, jó, gyerünk...* Megjegyezte a percmutató állását, és újra a tükörbe nézett. A következő perc hosszúnak ígérkezett, de attól nem fog gyorsabban eltelni, ha az órát nézi.

Hogy hazudhatott ilyen sokáig magának? Közelebb hajolt, saját vonásait fürkészte. Az alapozó sem fedte el a sötét karikákat a szeme alatt. Szédült és fáradt volt; kimerítette az öklendezés. A beömlő friss levegő sem enyhítette hányingerét.

A karácsonyi ünnepek alatt végig tucatnyi dologgal indokolta, miért késik a ciklusa. Az ünnep forgataga, izgatott öröme; az, hogy szinte állandóan Cole és Devin után szaladgált, és még mindig sajgott a szíve a kis Sarah miatt. Egy baba elvesztése után egy évbe is beletelhet, míg a teste visszatalál a rendes kerékvágásba. Ezt mondta az orvosa. Egy év. Már majdnem ott tart.

De az elmúlt négy hónap alatt csak egyszer jött meg rendesen, és Ashley most végre megtette, amire már hetek óta készült. Vett egy tesztet, és alig egy perc múlva kiderül az igazság. Nem mintha tényleg szüksége lett volna tesztre. Finoman megérintette a hasát. Nem lehetett azt mondani, hogy domborodik, de egy picit gömbölyűbb és fesze-sebb volt, ahogyan mindig szokott lenni a terhesség első hónapjaiban.

Csak az volt a különbség, hogy máskor égre törő lelkesedéssel töltötte el a gondolat, és rohant a drogériába tesztet venni, amint egy nap késést is sejtett. Alig néhány héttel Sarah elvesztése után mást sem akart Landonnal együtt, mint próbálkozni, hogy újra teherbe essen. Ám valahogy, miközben kislányának elengedésén fáradozott, rádöb-bent, mi rejtőzik a szíve mélyén.

Képtelen lenne elveszíteni még egy gyermeket.

Sarah elvesztését túlélte Isten kegyelméből, és mert Landon mel-lette állt, de még egy babát? Azt biztosan nem élné túl! Halántéka lüktetett; pislogva nézte a tükörképét. Mindjárt megtudja a választ, és csu-pan egyetlen szó létezett arra, amit most érzett. Rémület.

Furcsa, új félelmei kihatottak élete minden területére – még a Landonnal való kapcsolatára is. Már beszélnie kellett volna férjének a sejtéséről, ő mégis megtartotta magának a gyanút. Ahányszor megfordult a fejében, hogy el kellene mondania neki, leállította magát. Ha elmondja Landonnak, akkor fel kell keresnie az orvost, és végig kell csinálnia ugyanazokat a lépéseket, mint legutóbb – át kell esnie a vizs-

gálatokon, és végül elmennie az ultrahangra. Ez pedig azt jelentette, hogy készen kell állnia a hír fogadására, hogy megint lehet valami baj. Ezzel a hírrel pedig képtelen volt szembesülni, legalábbis egyelőre.

Egyébként is, ha túl hamar elmondja Landonnak, a férje reménykedni kezd, és aztán, ha... ha valami baj lesz, mindketten összetörnek. Úgy érezte, ha mond valamit, azonnal ajtót nyit az összes komor lehetőség előtt. Ha viszont megtartja magának az aggodalmait, akkor nem ébreszt hamis reményt Landonban, és elkerülheti az orvosi vizsgálatokat, legfőképpen pedig a rettegett ultrahangot.

Összehúzott szemmel a tesztablakra pillantott. Csak a képzelete játszik vele, vagy tényleg kezd kirajzolódni egy vonal közepén? Az a vonal, amely megerősíti, hogy csakugyan újra gyermeket vár? Lehunyta a szemét, és nagy levegőt vett. *Istenem, nem tudom még egyszer végigcsinálni! Nem veszíthetek el még egy babát! Kérlek, légy velem!*

Sarah elvesztésénél szívet tépőbb fájdalmat még soha nem élt át. Igaz, Landonnal együtt megtalálták a csodát Sarah rövid kis életében, és örökre kincsként őrzik a szívükben azt a néhány vele töltött órát. De azóta nem tudott úgy elmenni Sarah babaszobája mellett, hogy bele ne marjon szívébe a fájdalom, és nem tudott úgy elhajtani a temető közelében, hogy ne lássa maga előtt a festményét; azt, amelyiken édesanyja tartja Sarah-t az ölében a mennyei virágmező közepén.

Teljes erejéből nekidől a mosdópultnak. A karja remegett. Az orvos akkor azt mondta, nem valószínű, hogy megismétlődik az anenkefália, de azért nem lehet kizárni.

Landon biztosan tudta, hogy aggodalommal tölti el az újabb gyermekvállalás gondolata, mert csupán egyszer hozta fel a témát karácsony óta.

– Szoktál gondolkodni rajta, Ash? A következő babán?

– Eleinte sokszor gondoltam rá, hogy szeretném, de mostanában már nem annyira – mondta akkor neki Ashley. Kedves, szelíd hangon beszélt, de torka hirtelen elszorult a félelemtől. – Nem tudnám még egyszer végigcsinálni azt, amit Sarah-val kellett.

Landon megérintette az arcát, a homlokát.

– Nagypám mindig azt mondta, hogy Isten nem mér többet ránk, mint amennyit el tudunk viselni.

– Tudom. – Ashley elmosolyodott, és abban a pillanatban látta Sarah-t az ölében; érezte meleg kis testét a mellkasán. Nagyot nyelt, keresgélte a szavakat, aztán mégis ejtették a témát.

Azóta egyszer említette röviden Landonnak, hogy fél újabb babát vállalni. Az igazság azonban az volt, hogy a fájdalom és gyász napjaiban gyökeret vert benne a gondolat: inkább ne legyen több gyermekük, mint hogy szembesülniük kelljen egy újabb baba elvesztésének lehetőségével.

Élete során Isten megengedett olyan dolgokat az életében, amelyekről biztosan tudta, hogy Ashley túl fogja élni, és tényleg sértetlenül került ki belőlük. És a folyamat során Isten mindig egyre közelebb vonta őt magához. Egy kicsit azonban belefáradt a szívfájdalomba, elege lett a gyötrelmes ösvényből, amelyen időnként vezette őt Isten. Ha most terhes, akkor a baba megszületéséig minden reggel, minden órában küzdenie kell a veszteség félelmével. Úgyhogy talán mégsem örült, amiért ilyen sokáig tagadta a teste által szolgáltatott bizonyítékokat. Egyszerűen nem állt készen arra, hogy szembenézzon a szomorúsággal, amely talán ott leselkedik a következő sarkon túl.

Több mint egy perc telt el, szóval most már biztosan látszott az eredmény a tesztablakban. Ashley felvette a tesztcsíkot, és rámeredt a két egyenes vonalra. Mindkettő élesen, sötétén látszott; nem kellett tovább várnia a válaszra. Kétség sem fér hozzá – babát vár. Félelem suhant át a lelkén, de hirtelen váratlan társ csatlakozott hozzá: a pislákoló remény és öröm szikrája. Babát vár, és akármilyen később, ott növekszik benne egy új élet. A hír egyszerre volt rémisztő és örömteli.

Most már csak össze kell szednie annyi bátorságot, hogy elmondja Landonnak.